

Juryrapport 2019

Dames en heren, het zal u als trouw lezer van *Hollands Maandblad* niet zijn ontgaan dat wij leven in enigszins verwarrende tijden; en net zoals in al die andere verwarrende periodes uit de pelgrimstocht der mensheid – ik noem de prehistorie, de Oudheid, de Middeleeuwen, de Verlichting, de industriële revolutie en de onafzienbare tussenjaren waarin Feijenoord geen landskampioen voetbal werd – lijkt de werkelijkheid soms niet eenvoudig te verteren, laat staan te begrijpen. Om ons heen woekert het nepnieuws of wat daar voor doorgaat, maar atrofieert de scepisis, om ons heen rumoert het onophoudelijk babbelen der praatshows, maar wordt de stilte de mond gesnoerd, om ons heen prolifereren de literaire prijzen, maar verlept het letterkundig leven. Anders gezegd; wij leven in een land dat steeds voller wordt met columnisten en steeds leger met mensen die er wijselijk het zwijgen toe doen.

U begrijpt, hier zou ik wijselijk het zwijgen ertoe willen doen, ware het niet dat *Hollands Maandblad* zich nimmer laat ontmoedigen door de werkelijkheid. Reeds zestig jaar snijden onze papieren pagina's onverstoord door de gemeenplaatsen van het moderne geestesleven op zoek naar goedgeschreven stukken die ergens over gaan, en het doet deugd dat wij elke maand opnieuw opbotsen tegen auteurs van dat soort stukken. (Dat bent u, dus.)

Derhalve doet de redactieraad van *Hollands Maandblad*, na consultatie van de redactie, ook dit jaar even stoïcijns als vreugdevol twee *Hollands Maandblad*-beurzen toe aan twee nieuwe schrijftalenten uit de *Hollands Maandblad*-gelederen. Deze beurzen zijn mogelijk gemaakt door de Stichting *Hollands Maandblad*, en ze zijn bedoeld als aanmoediging voor veelbelovende jonge of eeuwig jonge auteurs van *Hollands Maandblad*.

U weet, wij zijn streng, en soms lijkt het alsof wij elk jaar strenger worden, maar met het oog op de vorige winnaars en op de toekomstige winnaars, en bovenal met het oog op u als medewerkers en lezers in dit jubileumjaar, kunnen, willen en zullen wij de lat geen millimeter laten zakken. Na diepgaand beraad over de jaargang 2018 heeft de jury de *Hollands Maandblad*-beurzen unaniem toebedeeld aan twee medewerkers van *Hollands Maandblad*, omtrent wier bijdragen louter lof klonk, en over wier schrijvende toekomst zowel redactieraad als redactie opgewekte verwachtingen voor de toekomst koestert.

(...)

De tweede laureaat is eveneens een bijzonder geval. En dat is een understatement, vrees ik. In werkelijkheid is de eigenzinnige weg die deze laureaat kiest door het literaire landschap ronduit imponerend voor redactieraad en redactie. Het is derhalve met een zekere besmuiktheid alsook gevoelens van inadequaatheid dat wij melden dat deze laureaat al geruime tijd in beeld is bij ons als medewerker van *Hollands Maandblad*, en dat ze bij fijnproevers al furore maakte op de diverse terreinen van haar bezigheden. Wij durven het nauwelijks te zeggen, vanwege haar strenge opvattingen dienaangaande, maar met deze laureaat hebben we te maken met een waarachtig multi-talent op het gebied van de letteren en de schone kunsten, zoals *Hollands Maandblad* er de afgelopen zestig jaar diverse heeft gekend. Deze laureaat past in die eminente rij, met medewerkers als Leo Vroman, Dirkje Kuik, Charlotte Mutsaers, Iris Le Rütte en Marieke Lucas Rijneveld. Haar werk in al zijn verschijningsvormen gaat over iets dat wonderwel past bij dit blad; om haar eigen woorden te gebruiken houdt deze laureaat zich in haar werk bezig met de onbeantwoordbare vragen; vragen die gaan over de grenzen van onze waarneming, ons bewustzijn en ons denken. Nu zijn bij ons de grenzen van het denken misschien snel bereikt, doch bij deze laureaat niet. Haar

oeuvre omspannt een palet dat loopt van proza naar audiowandelingen, van collages naar video, en van tekeningen naar poëzie. En in die poëzie komt dat spectrum aan bezigheden wellicht het meest geconcentreerd tezamen als taal die het beeld vangt, als strofen die het geluid in woorden vertalen en als woorden die een collage vormen van alle onbeantwoorbare vragen des levens.

In dit licht besloot de jury even eenstemmig als unaniem dat verdere deliberaties overbodig waren omdat de gouden glans van de Aanmoedigingsbeurs als vanzelf opsteeg van de pagina's die deze laureaat vulde. En omdat wij toch moesten kiezen, kozen we ervoor de poëzie van deze laureaat te bekronen. Net als alle andere domeinen waarin zij zich beweegt, heeft zij ook hier geheel op eigen kracht een individuele toon en een idiosyncratisch timbre gevonden.

Dames en heren, ter illustratie lees ik een fragment van de laureaat uit het gedicht met de prachtig ambigue titel '*Vertrek*':

zei jij niet: steeds hetzelfde korstje openkrabben is vragen om littekens
van herhaling komt hoe dan ook slijtage
samen hetzelfde rondje lopen tot de vloer sleets wordt
tot er een geul ontstaat onder je voeten, geleidelijk
een diepte waar je aan went

de drang met mijn vingers eindeloos
cirkels op de muur te tekenen onderdruk ik niet meer
ik denk aan de voet van de madonna
wegsmeltend onder de aanraking van duizenden handen
wat slijt eerder: mijn vingers of de muur?

De jury weet het antwoord niet op de onbeantwoorbare vragen des levens, maar iets zegt ons dat deze laureaat nog meer van zich zal doen spreken dan zij al doet, want zij heeft alles waar wij gewone stervelingen zo naar hunkeren: stijl, trefzekerheid, duurzaamheid en talent. Vandaar dat ik met veel plezier **Dorien de Wit** uitnodig **de Hollands Maandblad Aanmoedigingsbeurs in de categorie poëzie**, althans de daarbij behorende oorkonde en felicitaties, in ontvangst te nemen.